

MURAT GÜLSOY BİNBİR GECE MEKTUPLARI

4. BASKI

♥ can
çağdaş

MURAT GÜLSOY
BİNBİR GECE
MEKTUPLARI

Can Çağdaş

© 2003, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2003

4. basım: Şubat 2019, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Saner Basım Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu 2. Matbaacılar Sit. No: 2/4 2BC 3/4
Zeytinburnu, İstanbul
Sertifika No: 35382

İç baskı ve cilt: Arı Matbaası
Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,
Topkapı, İstanbul
Sertifika No: 31900

ISBN 978-975-07-2178-6

CAN SANAT YAYINLARI
YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.
Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33
canyayinlari.com/9789750721786
yayinevi@canyayinlari.com
Sertifika No: 31730

MURAT GÜLSOY
BİNBİR GECE
MEKTUPLARI

ÖYKÜ

♥can

Murat Gülsoy'un Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Oysa Herkes Kendisiyle Meşgul, 1999

Bu Kitabı Çalın, 2000

Âlemlerin Sürekliliği, 2002

Bu Filmin Kötü Adamı Benim, 2004

Büyübozumu, 2004

Sevgilinin Geciken Ölümü, 2005

İstanbul'da Bir Merhamet Haftası, 2007

602. Gece, 2009

Karanlığın Aynasında, 2010

Tanrı Beni Görüyor mu? 2010

Baba, Oğul ve Kutsal Roman, 2012

Nisyan, 2013

Gölgeler ve Hayaller Şehrinde, 2014

Yalnızlar İçin Çok Özel Bir Hizmet, 2016

Öyle Güzel Bir Yer ki, 2017

MURAT GÜLSOY, 1992-2002 yılları arasında arkadaşlarıyla *Hayalet Gemi* dergisini çıkardı. *Bu Kitabı Çalın* adlı kitabıyla 2001 Sait Faik Hikâye Armağanı'nı, *Bu Filmin Kötü Adamı Benim* adlı romanıyla 2004 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü, *Baba Oğul ve Kutsal Roman* adlı kitabıyla 2013 Notre Dame de Sion Edebiyat Ödülü'nü, *Gölgeler ve Hayaller Şehrinde* adlı romanıyla da 2014 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü'nü kazandı. Kitapları çeşitli dillere çevrilen Murat Gülsoy, Boğaziçi Üniversitesi'nde öğretim üyesi, mühendislik ve yaratıcı yazarlık dersleri veriyor; sadece yazmayı değil, yazmak üzerine düşünmeyi de seviyor.

muratgulsoy.wordpress.com

İçindekiler

Madam Anna'nın Yeniden Ortaya Çıkışı	11
Trajikomiks	33
Gerçekliğe Bir Adım	49
Sigarayı Bırakmanın En İyi Yolu	65
Tele-Dedektif	81
Elden Ele	95
Çarkıfelek	111
Asansör	131
Şato	149
Binbir Gece Mektupları	165

MADAM ANNA'NIN
YENİDEN ORTAYA ÇIKIŞI

Uyandıgında yanındaki yastığın boş olduğunu fark etti. Komodinin üzerindeki ceptelefonunun saati 10.05'i gösteriyordu. Tekrar gözlerini kapayıp uyanmadan önce görmekte olduğu rüyaya devam etmeye çalıştı. Fatmagül birazdan günaydın demek için arayacaktı. Belki kahvaltı sofrası bile kurmuştur gitmeden, diye düşündü içinden. Rüyasında balıklar vardı. Güpegündüz, havada yüzer gibi uçan balıklar... Birileri daha vardı ama yüzlerini hatırlamıyordu. Balıklar... Kısmet derler, diye geçirdi içinden. Kısmete ihtiyacı vardı. Fatmagül'den sonrasını kestiremiyordu. Birazdan arayacaktı. Kesin arardı. Uyandın mı Sacit? Uyandım Fatmagül. Hava çok sıcak değil mi? Çok sıcak. Evde olduğun için şanslısın. Evet şanslıyım. Çok, çok şanslıyım. Akşam erken gelirim. Gelirsin Fatmagül. Gelirsin tabii. Neden gelmeyesin ki. Bu senin de evin sayılır. Aşk yuvamız.

Yakında Fatmagül onu bırakacaktı. Bunu biliyordu. Nereye kadar sürerdi ki yasadışı çiftleşmenin heyecanı? Fatmagül'den kalan yastığa başını gömüp kokusunu içine çekti. Fatma-gül kokuyordu. Kırklı yaşlarında aklı başına gelen üst düzey yönetici Fatmagül. Konforlu, güvenli, jakuzili, köpekli, çocuklu site-saray-malikânesini bırakıp Sacit'in kollarına koşan Fatmagül'ün ilk evlilik-

dışı ilişkisiydi bu. Çok anlatmıştı; arkadaşlarının kıldıkları fındıkları dinlemekten yorgun düştüğü günlerde karşısına Tanrı'nın bir armağanı olarak çıktığını Sacit'in. "Sen-olmasaydın-ben-ne-yapardım"lar, "sen-benim-her-şeyimsin"ler, "sensiz-yapamıyorum-artık"lar... Oysa iki yıldır iş bulamayan bir oyuncuydu Sacit. *To be or not to be*'ydi Sacit. Olamayan adamdı Sacit. Sahne olmadan yapamayan bir adamken jigololuk mesleğine emin adımlarla girmiş olan bir adamdı Sacit.

Kapının çalınması sabah duasına ara vermesine neden oldu. Ses çıkartmadan yatağın içinde büzüldü. Kim olabilirdi bu saatte? Fatmagül işi kırmış olabilir miydi? Sanmıyordu. Bir an içini korku kapladı. Fatmagül'ün kötü karakter, dolar milyoneri hayvan kocası?! Kocasının adamları?! Kapıyı açacaktı ve bir şarjörü üzerine boşaltacaklardı. Patlayan bir silahı ilk ve son kez yakından görecekti. Ya da sessizce halledeceklerdi işlerini. Bıçakla. Aa-hiç-acımıyormuş olacak Sacit ölmeden önce. Kapı ısrarla çalınmaya devam ediyordu. Ne olacaksa olsun, diyerek kapıyı açmak üzere kalktı.

Gözetleme deliğinden baktığında sabırsızlanan bir dost silueti gördü. Kim olduğunu çıkaramadı ama kapıyı açtı:

"Of, nihayet be kardeşim!.. Evde yoksun diye paniğe kapılmak üzereydim."

"Kemal? Sensin! Nereden çıktın sabahın köründe?"

Kemal içeri girip kapıyı arkasından kaparken acele acele sordu:

"Bırak şimdi bunları. Bana Madam Anna'yı bulabilir misin?"

"Madam Anna mı? Ne Madam Anna'sı? Ne diyor-sun ya? Kemal iyi misin? Bir geç şuraya. Bir kahve yapayım. Allah Allah!"

Sacit gerçekten de şaşkındı. Bilmediği bir oyunun or-

ta yerinde sahneye itilmiş gibiydi. Doğaçlama yeteneği iyiydi ama gerçek hayatta doğaçlama? Repliği ne olmalıydı: “Madam Anna mı? Kolay, buluruz, sen paradan haber ver.” Kahve makinesini çalıştırırken kendi kendine gülüyordu. Nereden çıktı para şimdi? Ne bileyim, öyle gerilimli bir sahne yarattı ki Kemal, Madam Anna falan... Tavrı, karanlık işler çevirmek için bir araya gelmiş insanların gergin atmosferini çağırştırmıştı. Oysa daha birkaç ay önce bu evde kafaları kırmışlardı bir güzel. Onca rakının üzerine tekilanın dibine vurmuşlardı...

“Kardeşim Sacit, tek umudum sensin. N’olur dinle beni. Bana bir tek sen yardım edebilirsin.”

Sacit, Kemal’i baştan ayağa süzdü. Takım elbisesinin içinde dizleriyle sinirden tempo tuttuğunu, tıraşlı yüzünün sapsarı olduğunu gördü. Başının belada olduğu belliydi. Çözümü de Madam Anna olan bir bela. Madam Anna’ya bir tek kendisinin ulaşabileceğini düşündüğü için nefes nefese ona koşmuş bir eski arkadaş. Birkaç ay önce mezunları bir araya getiren yemekten sonra eski sıra arkadaşları buraya, Sacit’in evine gelmiş, sabahlara kadar içmişlerdi. Kemal’e biraz gıcık olmuştu gerçi. Bir işadamı havaları gelmişti üzerine. Borsa, ekonomi, savaş... Yok Avrupa Birliği, yok uyum yasaları, yok bilmem ne... Sıkıcı bir adam olma yolunda ilerlerken komiki şehir Sacit çıkmıştı karşısına. Karşılarına. Yalnız Kemal’in mi? Diğerleri de salaklaşmıştı geçen yıllar içinde. Kendisi ise yüreğinin götürdüğu yere yönelmiş, özgür ruhu tiyatro sahnesinin tozuna bulanmıştı. (Böđđ!) Bulanmıştı midesi. Saçma sapan düşüncelerinden... Yıllardır yırtmanın bir yolunu bulamamış, içki masalarının nöbetçi komiği olmuştu. O gece de aynı oyun sahnelenmişti. Liseden mezun olduklarından beri görüşmemiş genç beyaz Türkler önce doyasıya gülmüşlerdi Sacit’in anlattığı hikâyelere. Bilmediği tanımadığı yoktu ki... Onların paraz-

zilerden izlediği hayatları yaşıyordu ne de olsa Sacit. Ya da “-mış gibi” yapmayı beceriyordu. Önce eğlenmişler sonra da, “Bravo yani Sacit, Cem Yılmaz’ı aratmıyorsun,” demişlerdi. Sonra da bilmem hangi kanalın açık hava sirkinin andıran programlarının gözde konularından “Mankenler oyuncu olmalı mı, olmamalı mı?” tartışmasına girişmişlerdi. Arada sırada ona dönüp uzman-tiyatrocu-oyuncu-entel-konuk muamelesi yapmışlardı. O da sinirlenip... Sinirlenip de ne yapmıştı? Hiç. Sadece konuyu değiştirmek için Madam Anna hikâyelerini bulup çıkar-mıştı belleğinin derinliklerinden. Acil durumlar için metafizik hikâyeler. Metafiziğe karşı kim durabilmiş ki! Hele, “Ya varsa” diye kıllanmak dışında ilahî düşünceleri olmayan bu beyaz ötesi arkadaşları... Dünden hazırıldılar abuk sabuk fal-büyü-cin-burç muhabbetlerine.

Ailesinin ona sunmuş olduğu yük-lükten bozma çalışma odasında ders kitaplarının arasında sararıp solan Sacit’in ilk gençlik yılları oturma odasından gelen fal, büyü hikâyelerine kulak kabartmakla geçmişti. Öyle saçmalıklar vardı ki... Tuhaf istekleri yerine getirildikten sonra ziyaret edilen türbe şeyhleri, bilmem hangi adanın son kalan papazının büyü maceraları, falanca teyzenin kahve falları, berikinin rüya yorumları... Bu hikâyelerin hepsi birbirine benzerdi. Fakat bir tanesi vardı ki, duyduğu ilk andan itibaren kafasına kazınmıştı tüm ayrıntılarıyla. O gece de, muhabbetin can sıkıcı yerlere doğru ilerlediğini görünce Madam Anna’nın hikâyelerini anlatmaya başlamıştı.

“Madam Anna, rivayet edilir ki İstanbul’un gelmiş geçmiş en önemli medyumudur. Onun gösterdiği mucizeler hâlâ kulaktan kulağa dolaşır. Hele bir de kızı vardır ki... Bir gün kapınızı çalabilir dikkatli olun. Şöyle dokuz-on yaşlarında sarışın, soluk benizli bir kız size bir gün bir paket getirirse sakın almayın. Madam Anna’nın kızıdır o.

Her neyse... Asıl Madam Anna acayip bir hikâye. Bu kadının geçmişi hakkında kimse bir şey bilmiyor. Aklınıza gelen bütün dilleri bilen bir Yahudi kadın. Bir ara Nişantaşı'nda ortaya çıkmış. Öyle aniden, birdenbire... İnanılmaz bir medyum. Öteki dünyayla haberleşiyor, cinlerine çay servisi yaptırıyor, ölülerle konuşabiliyor... Kimsenin gizlisi saklısı kalmamış bir ara. Geçmiş ve gelecekteki olayları isim isim, adres adres bilmek Madam Anna için çocuk oyuncağı..."

Lafın burasında masadaki kadınların gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Hepsi potansiyel birer Madam Anna müşterisi olduklarını belli ediyordu. Masayı avucunun içine almaktan mutlu olan Sacit devam etmişti:

"Acele etmeyin hanımlar. Her güzelin bir kusuru vardır. Jack Lemmon'ın *Bazıları Sıcak Sever*'in finalinde söylediği gibi, '*Nobody is perfect!*' Her neyse Madam Anna'nın bir de kızı olduğunu söylemiştim. Küçük yaşta tecavüze uğramış ve öldürülmüş kızcağız. İnsanlardan nefret eden küçük bir kız hayaleti. Madam Anna ne zaman ortaya çıkıp medyumluk yapmaya başlasa Madam Anna'nın bu hortlak kızı da evlerin kapılarını çalmaya başlarmış. Rivayet o ki kız, annesinden intikam almaya çalışıyor. Olacakları gördüğü halde onu uyarmadığı için... O tarihte Yunanistan'daymışlar galiba. Savaş yılları. Küçük kız okula gitmek üzere evden çıkmadan önce annesinin ağladığını görmüş. 'N'oldu anne, kötü bir şey mi olacak?' diye sormuş anasına. Madam Anna nedendir bilinmez, bir şey dememiş. Yarım saat sonra savaştan yüz bulmuş birtakım kopukların kızına kuduz köpekler gibi saldıracaklarını film gibi seyretmiş olmasına rağmen sesini çıkarmamış. Belki dili bağlanmış, belki de kaderine boyun eğmiş. Sonradan malum hadise olmuş. Ve kızının laneti de Madam Anna'yla beraber dolaşmaya başlamış."

"Paketi alınca ne oluyormuş?"

Sacit başından beri bu soruyu beklediği için keyiflenerek, gerçek bir falcı bulmanın heyecanıyla yanakları alal olmuş Pelin'e, sahtelerin sahtesi bir gülücükle cevap vermişti:

“Çok güzel bir soru Pelin Hanım. Gerçekten çok yerinde bir soru. Ve bana bu fırsatı verdiğiniz için siz Atatürk Anadolu Lisesi, 3FEN-C 89 mezunlarına ve tabii ki bu organizasyonun gerçekleşmesinde emeği geçen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım. Tamam, dökme, dökme o rakıyı, tamam anlatıyorum. Efendim, Madam Anna'nın kızı bir evi seçip de kapısına gelirse... Size bir paket getirdiğinde... Onu alırsanız deliriyorsunuz. Aklınızı kaybediyorsunuz. Ruhunuz bir çılgının dünyasında hapis kalıyor. Durum budur yani. Hatta bir tane bilinen hikâyesi var. Madam Anna'nın kızının kapısını çaldığı bir ev... Evin genç kızı bir gün kapıyı açtığında karşısında bu soluk yüzlü, insanda merhamet uyandıran kızı görüyor. Yolunu kaybetmiş zavallı bir kız sanıyor onu. İçeri almak istiyor. Saflık işte. Madam Anna'nın kızı davete hiç tepki vermiyor. Onun yerine bir paket veriyor genç kıza. Kız pakete bakarken gözden kayboluyor Madam Anna'nın kızı. Genç kız elindeki paketle kalakalıyor. Ve evet, paketi açmak gafletinde bulunuyor. Ondan sonra aklını kaçııyor. Zırıl zırıl deliriyor işte. Biliyorsunuz delilik de çeşit çeşittir: Zır-zır-deli vardır ağlar, hınzır-deli vardır akıllı gibi görünür madik atar, zincirli-deli vardır adamı baltayla ikiye ayırıp sonra da çocuk şarkıları söyler... İşte bu genç kız da tamamen deliriyor. Zincirli deli yani. Durmadan kapıya bir küçük kızın geldiğini, bir paket verdiğini söyleyip duruyor. Aile saçını başını yoluyor. Doktor doktor geziyorlar. Hiçbir düzelme olmuyor. Hacılar-hocalar da fayda etmiyor. Sonunda gün görmüş bir tanıdıkları çözüyor olayı. Hikâyeyi dinledikten sonra, 'Size Madam Anna'nın kızı uğramış,' diyor. Aile hayretle

ve sevinçle kadına anlattırıyorlar. Çünkü biliyorlar ki bir teşhis varsa mutlaka tedavisi de mümkündür. Kadın anlatıyor Madam Anna'nın kızının hikâyesini. Aile soruyor, peki tedavisi? Kadın boyun büküyor, bir tek Madam Anna çözebilir bu laneti. Aile dövünüp duruyor, neden bizim kızımız lanetlendi, diye ama bir yandan da şehrin her yerine haber salıyorlar Madam Anna'yı bulmak için. Neyse efendim uzatmayayım, Madam Anna bulunuyor. Durum ona uygun bir dille anlatılıyor. Madam Anna, 'Falanca gün filanca saatte evlerine gideceğim, evde kimse olmasın, bir tek kız olsun,' diyor. Aile söyleneni yapıyor ve beklemeye başlıyor. Madam Anna eve gece on ikide giriyor ve sabahın ilk ışıklarına kadar çıkmıyor. Komşular ertesi gün bütün gece korkunç gürültüler olduğunu söylüyor. Sabahın ilk ışıklarıyla Madam Anna olay mahallini terk ettikten sonra eve giren aile gözlerine inanamıyor. Ev darmaduman olmuş. Eşyaların bir kısmı yok olmuş, var olanlar da kullanılmaz hale gelmiş. Ama kızları eskisinden de sağlıklı ve canlı bir şekilde karşılarında duruyor... Sonradan apartmanın kapıcısı anlatmış herkese: Kızın odasını temizlemek için girdiğinde gözlerine inanamamış; odanın zemini tamamen toprakla kaplıymış ve insanın beline kadar büyümüş otlar ve dikenlerle doluymuş. Elli kova toprak atmış dışarıya..."

Anlatmıştı böyle ballandıra ballandıra. Fakat, Kemal neden birdenbire bir rüyanın içinden fırlar gibi dikilmişti kapısına? Kahveleri bardaklara koyarken rüyada olup olmadığını anlamak için başını kapıdan uzatıp içeriye bakınca Kemal'le göz göze geldi ve bu davetsiz sabah şekeri konuşmaya başladı:

"Yahu Sacit, bırak kahveyi falan. Durum çok fena, gel şuraya otur da konuşalım."

Sacit başrole hazırlandığı için kendini biraz ağırdan satmaya karar verdi o anda. Üzerinde sadece şortu oldu-

ğu halde mutfak önlüğünü giyerek kahveleri tepsiye koydu ve eski filmlerden edindiği bir Adalet Cimcoz sesiyle, “Buyrun asilzadem,” dedi. “Sabah kahveniz. Görüyorum ki bu sabah canınız sıkkın.”

Kemal tepside kahveyi alırken oldukça sinirli görünüyordu. Belli ki Sacit’in sabah şakalarından hoşlanmamıştı. Buz gibi bir sesle, “İlkay’ın babası öldü!” dedi.

Sacit ne olduğunu anlayamadı. İlkay’ın babasının ölümü onu neden ilgilendirsindi ki? Her şeyden önce, İlkay kimdi?

Önlüğü çıkarıp koltuğunun üzerine bırakırken Rutkay Aziz sesiyle dramatik bir havaya bürünerek mükemmel bir zamanlama ve tonlamayla sordu:

“İL-KAY MI?”

“Nişanlım! Gelecek ay evleniyoruz. Daha doğrusu evlenecektik.”

Sacit, Kemal’in ses tonu karşısında nasıl bir role girmesi gerektiğini biliyordu. Bu noktada kendisi gibi olmalıydı. Oynamaktan en çok sıkıldığı rol. Duyarlı sanatçı, iyi insan, vefalı dost Sacit! Gözleri sulanarak karşısındakinin tüm acısını sünger gibi emen Sacit.

Telefon!

Telefon çalıyor, yırttın Sacit. Acılı haberi sindirme bölümünü es geçebilirsin. Kemal de çalan telefonla gevşemiş, sırasının gelmesini bekleyen bir kukla gibi iplerinden boşalmış, kahvesinin karanlığına çevirmek üzere bakışlarını. Sacit ilginin dağılmasını sevmez. Ne güzel, akli hep hınzırlığa çalışıyordu bu sabah. Hınzır-deli Sacit. Cep-telefonunun ekranındaki ismi gördüğünde –zaten susmakta olan– Kemal’e sus işareti yaparak telefonu açtı:

“Aloo!.. Günaydın canım. Hiiiç, yeni kalktım. Kahve içiyordum. Yoo!.. Yalnızım..” Gözlerini susmakta olan Kemal’e dikerek konuşmayı sürdürürken garip bir suç ortaklığı atmosferi yarattığının bilincindeydi. Kemal te-

dirgindi. Arayan her kimse onun orada olduğunu bilmesi gerekiyordu. Neden mi? Bunu da sen bul Kemal. Geril Kemal. Fatmagül'ü kandırmanın zevkine –birisine onun yüzünden yalan söylemek zorunda olan bir adam rolü yaparak– Kemal'i kandırıyor olmanın keyfi ekleniyordu. Telefonu kapattıktan sonra Kemal'e dönüp aniden verdiği bir kararla, "Kemalcim," dedi. "Başınız sağ olsun, çok üzuldüm, yalnız benim çıkmam gerekiyor... Yapabileceğim bir şey varsa..."

Kemal'in beti benzi attı. Çaresizlik içinde boynunu büktü:

"İlkay çok kötü Sacit! Babasının ölümü onu çok kötü etkiledi. Çok kötü..."

"Nasıl çok kötü? Beklenmedik bir ölüm müydü?"

Kemal, Sacit'le en sonunda bir iletişim kurmuş olduğuna sevindi:

"İlkay kimin kızı biliyor musun? Cemal Akaydın'ın."

Sacit'in, "Cemal Akaydın da kim?" bakışlarına sinirlenen Kemal, gazetelikteki pazar gazetesini çıkarıp burnuna soktu.

"Aldığın gazeteleri okumuyor musun? Cumartesi sabah ani bir kalp krizi sonucu kaybettiğimiz ünlü işadama Cemal Akaydın..." Haberin başlığını okuyup gazeteliğe fırlattı. Sacit, Kemal'in aşırı tepkilerine henüz bir anlam verememişken Kemal devam etti:

"Sacitçiğim, İlkay babasına çok düşküdü. Cemal Bey, karısının ölümünden sonra biricik kızını bir prenses gibi büyütmüş. Bir dediğini iki etmemiş. Hiç evlenmemiş. Düşünebiliyor musun, o kadar zengin bir adam... Kızı mutsuz olmasın diye evlenmiyor."

Sacit gazeteyi açıp habere göz atmaya başladı. Yatlarında mutlu günlerinde çekilmiş baba kızın fotoğrafına gözünü dikti. Pazar sabahı gazeteleri karıştırırken bu fotoğrafa baktığını hatırlıyordu şimdi. Para babası ve

genç karısı, diye algılamış, dünyadan bir zengin daha eksildiği için sevinerek haberin gerisini okumamıştı o zaman. Şimdi kızın Kemal'in nişanlısı İlkey olduğunu öğrenmişti. İlginç bir durum. Kendinden emin bir şekilde hiç ölmeyecekmiş gibi duran Cemal Akaydın'ın yüzünün –Kemal'in anlattıklarının etkisiyle– Hulusi Kentmen'e dönüşmeye çalıştığını hissediyordu ama boşuna. Aklına farklı farklı şeyler geliyordu. Cemal Akaydın'ın görüntüsü Kemal'e dönüşüyor, "Birkaç yıl sonra Capri sahillerinde mutlu günlerinde," yazıyordu fotoğrafın altında. Kemal'in bu paniğinin altında, evlenememe korkusunun yattığını anlaması uzun sürmemişti. Capri sahillerinden Sacit'e bir kart bile atmazdı Kemal. Sabah sabah beynini becermek için kapısına dikilmiş olan geleceğin yat sahibi Kemal.

"İşte böyle Sacitçiğim. İlkey aklını kaybetti adeta. Babasını bir daha göremeyecek olmak yıktı onu. Sürekli kriz geçiriyor. Babasını sayıklıyor. Hayali gözünün önüne geliyor galiba..."

Sacit yıllar önce küçük bir rolde olduğu *Hamlet* oyunundan silik bazı görüntüleri belleğinin karanlığına gömerek sordu:

"Peki Madam Anna'yı ne yapacaksınız?"

Kemal çaresizlikle ellerini iki yana açtı:

"Bilmiyorum. O deliren kızı iyi ettiğini anlatmıştın. Sonra öteki dünyayla iletişim kurduğunu falan. Ben inanmam böyle şeylere ama... Yine de... Belki babasından bir haber alırsa iyi olduğunu duyarsa düzelirmiş gibi geliyor..."

Sacit'in çenesi sarktı. Şaşkınlıktan. İki binli yıllardayız Kemalçiğim, delirdin mi, Ne Madam'ı, ne Anna'sı? Yıldız tarihi, iki bin küsur, gemimiz bilinmeyen bir geze gene doğru yaklaşıyor. En az elli yıllık bir hikâyeydi anlattığı. Bir masaldı. Elli yılda Madam Anna mı kalır, gibi-

lerinden bir şeyler söyleyecekti ki hepsini yuttu. Ne diyeceğini bilemiyordu. “Espri yapılacak bir an değil Sacit,” diye kendi kendini frenliyordu. O sırada Kemal elini ceketinin iç cebine sokarak bir avuç euro çıkarıp masaya koydu. Nereden baksan bin euro. Demek dolar tedavülünden kalktı ha, diye düşündü içinden.

“Ne gerekiyorsa yapalım Sacit! Ne olur bul şu kadını!”

Ne gerekiyorsa? Para yani. Ne kadar gerekirse... Kime? Madam Anna'ya tabii. Belki biraz da Sacit'e. Gazetede ki fotoğrafa baktı yeniden. Fotoğrafta İlkay ve Kemal vardı ama küçük bir değişiklik olmuştu. Güvertede aşçı kılığında elinde yanardöner bir tuzda levrele poz vermiş Sacit görünüyordu. İlkay'ın tedavisinden birkaç yıl sonra İlkay-Kemal çifti yanlarından hiç ayırmadıkları aile dostları Sacit Gülenler'le... Capri sahillerinde. Tabii ya! Sacit hemen bir sigara yak. Haydi canım. Balık kısmettir. Bak rüyan çıktı. Para para, diyordun... İşte! Elveda Fatmagül ve kocası ve kocasının adamları. Masanın üzerine yığılmış paralara bakmamaya çalışarak:

“Fakat, Madam Anna'yı bulmak öyle kolay değil ki... Dur bakalım. Ben şimdi senin meseleni anladım. Benim... Benim bir şeyler yapmam gerekli. Bazı kişileri aramam lazım. Dur bakalım...”

Sigarasından derin nefesler alarak karışık düşünceler içindeki adamı oynuyordu Sacit. Oysa aklından tek bir şey geçiyordu; Kemal'i sav, vakit kazan, düşün Sacit! Gizemli bir sesle ekledi:

“Sen şimdi git. Ben seni ararım. Haydi çabuk toparlan. İşinin başına dön.”

Sigarasını tehdit eder gibi Kemal'e doğru salladı:

“Ha, sakın kimseye bir şey anlatma. Madam Anna'dan kimseye bahsetme tamam mı? Kimseye!”

* * *

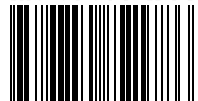
Binbir Gece Mektupları'ndaki öyküler, tıpkı *Binbir Gece Masalları*'nda olduğu gibi düşlerin, hayallerin, inanılır ile inanılmazın birbirine dolandığı, gerçeküstü bir uzama götürüyor okuru. Alabildiğine özgür bir anlatımla, yabancı olduğu ama bir o kadar da kendimize yakın bulduğumuz insanların iç dünyalarının kapılarını aralarken, kendi içimizde kilit altında tutulmuş duyguları, saplantıları, korkuları, fantezileri de özgür bırakıyor. İç içe açılan hikâyeler, hepimizin hikâyesinin gerisinde başka hikâyeler barındığını gösteriyor. Her hikâye kendi gerçeğini yaratıyor ve biz o gerçeğin içinde, o hikâyeyi sahiplenerek yol alıyoruz. Murat Gülsoy, bizi hikâyelerin gerisindeki o sınırsız artalandan dolaştırırken, okuduğumuzun belki de bizim hikâyemiz olduğunu düşünüyoruz. Tıpkı Şehrazat'ın, ölümünü erteletebilmek için anlattığı *Binbir Gece Masalları* gibi Murat Gülsoy'un mektupları da kim olduğunu bilmediği birine, ölüm korkusunu hafifletmek üzere her gece yazdığı mektuplar belki de. Öykülerin birindeki anlatıcının dediği, "yazdıkça bir başka âleme geçiyorum" sözü, belki bizler için de "okudukça bir başka âleme geçiyorum"un karşılığıdır; kim bilir?

Kapak resmi: Cornelis Norbertus Gysbrechts

🌐 canyayinlari.com 🐦 twitter.com/canyayinlari 📘 facebook.com/canyayinevi

ISBN: 978-975-07-2178-6

9 789750 721786